

Manual – ”omformulering til egne ord”

I et redegørelsesafsnit har man ofte brug for at gengive/omformulere viden fra en lærebog eller fra forskellige websites el. artikler. Det hører med til den **faglige formidling**, som er en væsentlig del af en større skriftlig opgave. Teknikken kaldes **parafrase** eller **indirekte citat** (se også ”Manual om citatformer”).

Du kan omformulere/parafrasere ved at...

- udvælge **det væsentlige** fra kilden. I stedet for at referere alt, hvad kilden siger, skal du **vælge de pointer ud, som er vigtige i forhold til at besvare din opgaveformulering**
- ændre **rækkefølgen** af informationer/pointer (følg ikke kildens rækkefølge slavisk, lav din egen!)
- finde **synonymer** for kildens ordvalg og i det hele taget **gengive indholdet så præcist som muligt med dine egne ord**
- **beholde vigtige fagbegreber**. Fagbegreber og andre vigtige ”nøgleord” skal ikke omformuleres til ”egne ord”, men beholdes, da de er væsentlige for den faglige præcision. Dog kan det som nævnt være en god ide at forklare eller uddybe dem lidt.
- evt. tilføje **uddybende forklaringer** og nuanceringer
- evt. bruge løbende **henvisningsmarkører**: *Ifølge X..., X beskriver det på denne måde: ..., X hævder, at...* osv. (Henvisningsmarkører bruges især ved redegørelse for kendte teoretikers teorier og synspunkter: *Giddens hævder, at...ifølge Luhmanns systemteori er...* osv.)

Forslag til arbejdsproces, når du skriver en redegørelse:

a) Læs et afsnit relevant faglitteratur, mens du med en blyant streger vigtige pointer og nøglebegreber under

b) Læg bogen/kilden **væk**, mens du omformulerer/parafraserer pointerne. På den måde tvinger du dig selv til at bruge dine egne formuleringer og ord mest muligt (du skal undgå ”sproglig afsmitning” fra kilden).

Her følger to eksempler på henholdsvis forbudt og tilladt parafrase/omskrivning:

FORBUDT (fordi der copypastes direkte fra websitet, uden angivelse af kilden i en fodnote) →

Naturalismen opfatter mennesket som et naturbestemt, men ikke derved syndigt væsen. Det er driftsbestemt, arveligt bestemt, miljøbestemt af såvel naturomgivelserne som det sociale miljø. Naturalismen er monistisk, i vid udstrækning deterministisk og materialistisk. Den kunne virke moralsk frigørende, men også fremkalde handlingslammende pessimisme. For kirken stod den som en ideologisk hovedmodstander.

OK/TILLADT (fordi kildens pointer formidles med ”egne ord” og **kilden angives i fodnoten**) →

Naturalistiske kunstnere ser mennesket som et naturbestemt væsen. Dette indebærer bl.a., at menneskets personlighed opfattes som værende bestemt af drifter, arv og miljø. Naturalismen er dermed præget af et *deterministisk* menneskesyn: Individet opfattes ikke som ”herre i eget hus”, men som værende bestemt af en række biologiske og sociale faktorer, det ikke selv har megen indflydelse på. På den ene side kan dette virke som et temmelig pessimistisk syn på mennesket, på den anden side betyder den bagvedliggende naturvidenskabelige tankegang, at religionen mister indflydelse i samfundet. Når Gud ikke længere ses som hersker over menneskets skæbne, opstår større mulighed for moralsk frihedsfølelse – mennesket kan i højere grad selv tage stilling til, hvad der er rigtigt og forkert.¹

¹ Gyldendal: www.denstoredanske.dk (opslagsord: naturalisme).